

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Stimvlvs Compvnctionis, Et Soliloqvia

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae, 1611

De foelicitate vitæ æternæ. Cap. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45624

De fœlicitate vite eterna.

CAP. II.

OVita vitalissima, quæ nunquam deficiet, quando requiescam in te. Quando veniet immutatio mea, vt ascendam de deserto delitijs affluens, & introducat in campos æterno viror e vi- rentes, & fruam aera suauissima quæ per- stat amoenissimos hortos Dei. O lux bea- tissima, quæ exhilaras ciuitatem primo- genitorum, qui induti stolis albis ince- dunt per plateam ex auro mundo, simi- lem crystallo, quando fruam te? O regio viuorum, vbi non erit amplius neque lu- ctus, neque clamor, neque vllus dolor, quando videbo te? Verè vita ista qua vi- uo inter exules filios Heuæ, mors est: non enim adest eandor ille purissimus, libertas illa pretiosissima, & dulcissima societas Ierusalem, quæ sursum est: cuius gratia desiderabilis est super aurum, & lapidem pretiosum multum, & dulcior super mel, & fauum. Ibi purgatis oculis cordis videtur elegantissima forma Dei, cuius aspectu corda casta dilatantur, & inflammantur æternis ardoribus, qui non extinguuntur in sæcula. Ibi requie- scit cor infiniti boni cupidissimum, &

pot

potatur torrente voluptatis Dei, qui regnabit in eternum, & ultra. Væ mihi, qui longè absum ab optatissima requie mea, qua multi ante me fruuntur, qui ascenderunt sicut hinnuli ceruorum in montem Bethel, vt satiarentur ab vbertate domus Dei! Vsq̄uequò carebo hereditate grandium, qui manducant labores manuum suarum, & infinita cum exultatione comedunt pinguia medullata? Vtinam dirumperetur velum quo absconditur portio mea in terra viuentium, & hac ipsa hora, qua scribo mœstitia plenus, vocarer ad coenam candidissimi Agni Dei, cuius pastu dilatarentur viscera mea! Verè vita hæc præsens umbra mortis est: & expedit mihi, suspirare in atria Domini omnibus diebus vitæ meæ. Beatus vir cui lachrymæ sunt panes die, ac nocte, dum dicit ei cor suum quotidie, vbi est Deus tuus? benè enim est, vt præsentis vitæ tædio, & futuræ foelicitatis desiderio currant lachrymæ vsque in finem. Veniat, oro te, dulcissime D E V S, finis ille, ad quem creasti me; vt in amplexu tuo viuā sine timore culparum, & dolorum, quo sollicitor, & sollicitabor, donec in lumine tuo videam formosissimam lucem tuam,

& amplissimam mercedem meam. O merces magna nimis, pro qua laborauerunt omnia corda nobilia fortissimorum militum, qui de bello pacem, quæ superat omnem sensum, acceperunt! Quis mihi det consortium tam inæstimabilis consolationis, vt ascendens de terra deserta, & inaquosa, mergat in abyſſo voluptatis Dei? Ego laborabo clamans donec aperiat mihi via ligni vitæ, quam requirit anima mea.

De periculo amittendi Deum.

CAP. III.

O Summum, & amabilissimum bonū, Deus meus, & inuictissima fortitudo mea, in quanto periculo versor perdendite! Aduena ego sum in terra aliena, per quam ambulo, & multi latrones insidiatur mihi habenti thesaurum in vasis fictilibus, quem porto ad ciuitatem Ierusalē, quæ est dulcissima patria mea. Væ mihi, quia occurrunt mihi occasiones innumerabiles, quibus sollicitor ad relinquendā amicitiam tuam optatissime Deus cordis mei! Labores, tentationes, distractiones, & multa incitamenta peccandi vexant

me,